

GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 18 (2014),
Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei)

Evanghelia: 8, 28-34; 9,1*

În vremea aceea, Iisus trecând dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați ieșind din morminte și atât de înfricoșători încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată că ei strigau, zicând: „Ce este nouă și Ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Venit-ai aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?” Și la o bună depărtare de ei era o turmă mare de porci care păștea. Iar demonii îl rugau, zicând: „Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci“. Și El le-a zis: „Duceți-vă!“ Iar ei, ieșind, s'au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s'a repezit de pe stâncă'n mare și a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus totul, și despre cele întâmplate cu demonizații. Și iată, toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să plece din hotarele lor.

Intrând în corabie, Iisus a trecut dincoace și a venit în cetatea Sa.

“Iată, v'am dat vouă putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului, si nimic nu vă va vătăma.” (Luca 10, 19)

*)Texte preluate din Biblie, (Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

Există diavol?

IPS Antonie Plămădeală

Și Vechiul Testament, și Noul Testament, și Mântuitorul însuși, și toți Apostolii care au auzit învățătura Lui, atestă existența diavolului. Mântuitorul îl scotea din atâția îndrăciți. În Cartea lui Iov, însuși Dumnezeu se angajează într-un adevărat dialog cu diavolul (Iov 1, 6-12; 2, 1-7). După cum afirmă teologia creștină, există o lume materială, dar există și o lume spirituală. În afară de îngerii buni, mai există unul cu ceata lui, care la început era și el înger luminat. Se numea chiar luceafăr. Era unul care strălucea, dar care a vrut să fie, cum ne spune Scriptura - "ca Dumnezeu" - a vrut să fie egal cu Dumnezeu, și atunci a căzut (Luca 10, 18). Acesta este cuvântul pe care îl întrebuițează Scriptura: a căzut din demnitatea de înger luminat. Și a rămas numele lui, Lucifer, ca nume peiorativ, de întuneric, nu de lumină. Lucifer înseamnă diavolesc, satanic. Toată lupta Bisericii, toată lupta creștinismului nu este altceva decât apărarea și eliberarea de acest rău, fiindcă el este izvorul răului, el este cel care face răul, și mai ales cel care îndeamnă la rău. Dar are el cu adevărat vreo putere? Ce face, care este menirea lui?

Diavolul este cel care împarte, Cel care dezbină, cel care pune lucrurile să se ciocnească între ele, cap în cap, cel care organizează împotrivirile, părțile una împotriva celeilalte. Acesta este rolul lui. Înger căzut, așa, ca dintr-o răzbunare împotriva lui Dumnezeu, caută să-i facă pe toți să cadă! Mulți păcătoși se bucură când își asociază pe alții la păcatul lor. Parcă și-l justifică. Parcă și-l micșorează. Își aranjează o tovărășie în executarea pedepsei! Toate cuvintele din limba noastră precum: ispită, păcat, rău, cădere, înșelăciune, toate sunt legate de existența diavolului. (...)

Are el o putere reală? Nu are putere reală. Și aici este de fapt taina pe care trebuie s-o știe toți creștinii. Unii tind să creadă că are o putere egală cu a lui Dumnezeu și că dispune de destinele noastre. Ei bine, nu este adevărat. El are numai atâta putere câtă îi dăm noi. Aceasta trebuie s-o știm toți. Dumnezeu îi îngăduie existența pentru a ne pune la încercare libertatea. Diavolul ne îndeamnă, dar nu ne poate obliga. Nu are putere decât de a înșela, de a induce în eroare, de a-i păcăli pe cei slabi. El mai pare a avea putere împotriva noastră uneori, dar atunci înseamnă că Dumnezeu i-a dat slobozenie, ca în cazul lui Iov. Dar el n-a putut face mai mult decât i-a fost îngăduit. Nici împotriva lui Iov n-a

putut face nimic, atâta vreme cât Iov nu i-a acceptat propunerile. Dar din aceea că Dumnezeu îi îngăduie existența, trebuie să înțelegem că el are un rost în iconomia mântuirii noastre. E un termen necesar în educația existenței noastre. Chiar dacă nu-i înțelegem în întregime rostul.

Poate că are rostul de a ne încerca credința. Poate că are rostul de a ne pune voința la încercare. Poate că are rostul de a face din noi oameni responsabili, stăpâni pe voința noastră, pe puterea noastră. Nu suntem niște roboți, condiționați de un duh rău, tot așa cum nu suntem condiționați nici de duhurile bune, care ne îndeamnă la bine. Suntem ființe vii, cu voință și cu simțire. Dumnezeu a lăsat să existe acest control al voinței noastre, prin care ne verificăm, așa cum aurul se verifică prin diferiți acizi. Acizii sunt răi, dar ei verifică aurul. Acizii în ei înșiși nu au nici o valoare, dar de vrei să afli dacă un obiect e de aur adevărat, te duci la un atelier și rogi să ți-l controleze. Îl controlează cu niște acizi. Dacă aurul e curat, acizii nu-l ating; dacă nu e aur, acizii îl oxidează și se vede de îndată că nu e aur curat. Cam așa e și aici. Dacă sufletul e de aur curat, diavolul nu-l atinge. Repet: el are atâta putere, cât îi dăm noi.

Că trebuie să ne fie teamă de el, trebuie să ne fie teamă, ca să nu ne înșele, dar nu trebuie să ne fie teamă până la măsura în care să credem că el dispune de viața noastră. Cum e diavolul? Învățătura creștină ne spune că e o ființă spirituală, deci nu e ființă corporală. Poate însă, așa cum îngerii pot apărea uneori în chip trupesc, să apară și el în chip trupesc.

Tradiția noastră creștină ne spune că dispune de multe posibilități de înșelare. Cu cel deștept e deștept, cu cel prost e prost. Poate apărea sub chip frumos și fascinant, ne poate capta din literele unei cărți, scrise sub influența lui, dar îndeosebi, fiind ființă spirituală, lucrează împotriva noastră prin spirit. Adică șoptește spiritului nostru, șoptește gândului nostru, șoptește inimii noastre: ia-o pe aici, nu pe acolo. E un sfătuitoare care se îmbie singur și care ne asigură întotdeauna că ne vrea binele. Ne favorizează plăcerile, bucuriile, dar întotdeauna pe cele care nu se pot căpăta în chip firesc, deschis și cinstit.

Are el într-adevăr atâta putere, încât să poată fi mai tare decât Dumnezeu, când ne ispitește cu sfatul lui? În nici un caz, nu. Acest lucru trebuie să fie clar pentru absolut toți creștinii. Diavolul nu este mai tare decât Dumnezeu. E mai tare numai atunci când îl acceptăm noi, când îl ajutăm noi.

Vitamine duhovnicești

Prin frică pătrunde diavolul în noi

Când sufletul stăruie în frică e semn al prezenței vrăjmașului. Căci dracii nu desființează frica aceasta, cum a făcut marele Arhanghel Gavriil cu Maria și cu Zaharia și cel arătat femeilor la mormânt. Ci când îi văd pe unii înfricați le măresc și mai mult nălucirile, ca să-i îngrozească și mai mult, și năvălind își bat joc de ei, zicând: “Căzând, închinați-vă” (Matei 4: 9). (...) Dar pe noi nu ne-a lăsat Domnul să fim amăgiți de diavolul. Căci certând pe cel ce îi pricinuia astfel de năluciri, i-a zis: “Mergi înapoia Mea, Satano! Căci s-a scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui singur să-l slujești” (Matei 4: 10).

Diavolul nu poate prevesti viitorul

Iar dacă se prefac că prevestesc să nu socotească cineva aceasta un motiv de a se încrede în ei. De fapt de multe ori ei spun de unii frați că vor veni peste câteva zile. Și aceia vin cu adevărat. Dar o fac aceasta nu de dragul auzitorilor, ci ca să-i convingă să creadă în ei, și așa, supunându-și-i, să-i piardă. De aceea să nu li se dea atenție, ci chiar spunând astfel de lucruri, trebuie să-i respingă zicând: nu avem nevoie de acestea. (...) Că singur Dumnezeu este cel ce le știe toate înainte de facerea lor (Dan. 13:42). Aceștia, ca niște furi, alergând înainte vestesc cele ce le văd. (...) Așa trebuie înțeleș ceea ce spun: dacă a pornit cineva la drum de la Tebaida, sau din alt ținut, înainte de a fi plecat, ei nu știu de va pleca. Dar după ce l-au văzut plecând aleargă înainte și vestesc venirea aceluia înainte de a ajunge acela. Și așa se întâmplă ca aceia sosesc după câteva zile. Dar adeseori întorcându-se cei ce au plecat la drum, aceștia au mințit.

Cum ne putem opune lucrării celui rău

Deci numai de Dumnezeu trebuie să ne temem, disprețuindu-i pe aceștia și netemându-ne deloc de ei. Ci cu cât mai mult încercă să facă acestea, cu atât mai mult să ne încordăm nevoița împotriva lor. Căci mare armă este împotriva lor viața dreaptă și credința în Dumnezeu. Căci se tem de post, de priveghere, de rugăciuni, de blândețe, de liniște, de ne iubirea de arginți, de ne iubirea de slavă deșartă, de smerita cugetare, de iubirea de săraci, de milostenii, de nemâniere și în primul rând de dreapta credință în Hristos a nevoitorilor. (...) Fiindcă cunosc harul dat de Mântuitorul celor ce cred, împotriva lor, odată ce El însuși a zis: “Iată v-am dat vouă putere să călcați peste șerpi și scorpii și peste toată puterea vrăjmașului” (Luca 10, 19).

(Sursa: **Sfântul Atanasie cel Mare**,
“Viața Sfântului Antonie cel Mare”, P.S.B. 16, pp 212, 215)